

7

บทนำ

ตลาดนัดย่านกลางเมืองวันนี้ดูแน่นขนัดไปด้วยผู้คนที่มาเที่ยวงาน ร้านค้าต่างเปิดแผงเรียงรายกันครึกครื้น ยามเย็นย่าแบบนี่กลับยังมีเสียงเฮฮาอยู่ไม่ขาด โดยเฉพาะซุ้มกลางด้านหน้าที่กำลังเรียกลูกค้าด้วยการเล่นไฟกลเสียงท่ายได้เงิน หญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มแต่ท่าทางกะล่อนกำลังส่งเสียงเรียกคนดูเพื่อให้เข้าซุ้ม

"อ้าว เร่เข้ามา งวดนี้ใครท่ายถูกได้เงินกองนี้ไปเลยจ้า~"

เกมกลไฟที่เธอนัดนั้นใช้อุปกรณ์หา কিনแค่ไฟกระดาศสามใบซึ่งเป็นสีเดียวแบบเดียวกัน เพียงแต่มีอยู่ใบหนึ่งเท่านั้นที่มีจุดวงกลมสีแดงเป็นจุดต่างเอาไว้ให้ทุกคนท่ายตอนที่สลับไฟให้เห็น คนดูต้องท่ายว่าไฟที่มีจุดสีแดงจะอยู่ที่ตำแหน่งไหนบนโต๊ะ

หญิงสาวมองผู้คนที่แห่กันมาอย่างหมายมาด เงินกองกลางเป็นจำนวนทั้งสิ้นห้าร้อยบาท กับการเล่นท่ายสนุกๆ มีแต่คนสนใจอยากจะได้เล่น

"อ้าว เร่เข้ามา ท่ายถูกได้ห้าร้อย ท่ายผิดเสียหนึ่งร้อย ใครอยากเล่นท่ายวางเงินไว้เลยตรงตำแหน่งที่จะเสียงคนละร้อยจ้า เล่นทีละคนเรียงหน้าเข้ามาเลย"

ชายกลางคนเดินเข้ามาคนแรก ชูเงินขึ้นมาให้เห็นหนึ่งร้อยบาท หญิงสาวยิ้มต้อนรับพร้อมกับไขว่ไฟให้ทุกคนดูไฟจุดแดงซึ่งอยู่ใบแรก จากนั้นเธอก็เริ่มสลับไฟสามใบซ้ายกลางขวาไปมาหลายรอบ ชายคนเดียวพยายามจ้องตามตาไม่กะพริบ จนกระทั่งเธอหยุดสลับไฟแล้ววางลงบนโต๊ะเรียงลำดับสามใบ เขาก็ยิ้มอย่างมั่นใจเต็มที่ว่าตัวเองต้องตายถูก

"เอาละลุง ทายเลย ซ้าย กลาง ขวา ไฟจุดแดงอยู่ตรงไหน ^^"

"ฮ่าๆ หัวร้อยขอข้าละนะนั่งหนู ไฟสีแดงอยู่ใบกลาง"

"แน่ใจนะลุง ^^"

"อย่ามาถามให้ไขว้เขวน่า ข้าจ้องอยู่ชัดๆ มันอยู่ตรงกลางแน่"

"โอเค งั้นเปิดไฟ"

สาวน้อยเปิดไฟใบซ้ายไล่มาก่อนซึ่งมันคือไฟธรรมดา ลุงเลยยิ้มอย่างลำพองใจ เมื่อเธอเปิดไฟอีกสองใบพร้อมกัน ผลที่ว่าทำเอาเขาตาค้างด้วยไม่เชื่อสายตา

"อ่าฮะ ไฟจุดแดงอยู่ใบขวา ทายผิดนะลุง เสียค่าทายหนึ่งร้อยจ่ะ"

"เฮ้ย โหงเป็นจิ้งนี่เย ตะก็ข้าเห็นอยู่ ไฟมันอยู่ตรงกลางนี่นา"

"แหม ลุงก็แก่แล้วนะ สายตาอาจจะมองไม่เห็น" หญิงสาวยิ้มสดใส

"อ้าว เร่เข้ามา ใครอยากวัดดวง เชิญเป็นรายต่อไปทางนี้จ้า ^^"

ลุงจำใจจ่ายค่าทายไฟ คนที่มุงดูต่างพากันสงสัย แล้วก็รุมกันเข้ามาเล่นอย่างไม่ขาดสาย แต่ขุมนี้ไม่มีใครทายถูกกินเงินกองกลางของเจ้าของร้านสาวน้อยคนนี้ได้เลย

งานเลิก หลังจากที่หญิงสาวเก็บข้าวของเสร็จก็เจอกับชายหนุ่มหน้าตาใสซื่อเดินเข้ามาจับของไปถือไว้ให้ เขาสูงกว่าเธอหลายคืบ ก้มมองเธอด้วยสายตาเอ็นดู

"เป็นไงยังงัยตุ่น วันนี้ตุ่นไปได้กี่รายละ"

"โหย พี่ไช้ต้ม พี่ก็พูดซะเสียหาย ฉันท้ไช้วิซามาทายกลที่ฝึกมานิดหน่อยหากินแค่นั้นเอง ไม่งั้นพวกเราจะเอาอะไรกินละ ยิงพี่ตักงานด้วยแล้ว บ้านเรายังเียงไปใหญ่ ตั้งแต่พ่อแม่ตาย เราก็เหลือแค่สองคนนะ ใครทำอะไรได้ก็ต้องช่วยกัน"

B

ไซตัมวัยยี่สิบมองหน้าน้องสาวพลางขยี้ผมหยักศกสิดำสนิทเล่น เขาคิดถึงพ่อแม่ที่เป็นนักมายากลชื่อดังซึ่งประสบอุบัติเหตุจากไปเมื่อสองปีก่อน จนตอนนี้ไซตัมอายุสิบแปดปี สองพี่น้องอยู่ตามลำพังโดยใช้วิชามายากลที่พ่อแม่สอนออกร่อนเร่เปิดแผงหาเงินไปเรื่อย ความจริงพวกเขาก็ไม่อยากจะหาเงินโดยวิธีนี้ แต่หาเพื่อปากท้องทำให้จำเป็นต้องทำ ตอนนี่ไซตัมก็เพิ่งจะถูกเลิกจ้างจากงานพาร์ตไทม์เสียด้วย ความเป็นอยู่ของทั้งคู่เลยยิ่งแย่ไปกันใหญ่

"เฮ้อ แต่วันนี้ยังดีนะที่ได้ตั้งพันห้าแน่ เราคงพอประทังชีวิตไปได้อีกอาทิตย์"

ไซตัมพูดพลางถอนหายใจ แต่ไซตัมนี้สิเริ่มมีเหงื่อผุดออกมาจากริมผมโดยไม่รู้ตัว ไซตัมที่เซนส์ดีสังเกตเห็นจึงเอ่ยปากถาม

"พี่ไซตัมเป็นอะไร ทำไมเหงื่อแตกขนาดนี้ --"

"ปละ...เปล่า พี่แคร์อน --;::"

ไซตัมหรีตตาอย่างจับผิดจนไซตัมต้องหลบสายตา นั้นเป็นเหตุให้เธอรู้ได้ทันทีว่าพี่ชายคนนี้ต้องไปก่อเรื่องอะไรไว้แน่ เพราะพี่เธอโกหกไม่เก่งเอาเสียเลย

"บอกมานะว่าพี่ไปก่อเรื่องอะไรอีกแล้วไซมัย"

ถึงพี่เธอจะแสนดีแค่ไหน แต่ไอ้เรื่องขอบหาวิธีรวยทางลัดนี้ไม่มีใครเกิน คราวที่แล้วก็แอบเอาเงินเก็บทั้งหมดไปซื้อลอตเตอรี่หวังถูกรางวัลแจ็กพอต เลยเจอแจ็กพอต (ถึง) แดกเข้าให้ อดข้าวกันไปสองวันเต็ม จนเธอต้องแอบซ่อนเงินบางส่วนเอาไว้ไม่ให้พี่ชายคนนี้รู้

"คือพี่...คือพี่"

"ไม่ต้องมาติดอ่าง บอกมาเดี๋ยวนี้ว่ามีเรื่องอะไร"

"พี่...เอ่อ...ถ้าบอกแล้วอย่าโกรธกันนะ"

"เรื่องเงินไซมัย"

ไซตัมพยักหน้าอย่างกลัวๆ กลัวๆ ไซตัมเริ่มมีลางสังหรณ์ว่าเรื่องที่พี่ชายกำลังจะบอกมันจะทำให้เธอร้องกรี๊ด

"ไม่โกรธ บอกมาเร็วๆ"

"พี่ไปเล่นกลหลอกพวกแก๊งมาเฟียแถวมหาวิทยาลัย มันจับได้เลย บอกให้พี่ชดใช้ค่าเสียหายที่กล้าไปหลอกมัน"

"ฮ้าาาา >O<"

"ไหนบอกว่าจะไม่โกรธไง"

"เออ! ฉันไม่ได้โกรธ แต่ฉันเดือดดุดุด >_<"

เพี้ยววว

ไข่มุขระเบิดโอดหลบฝ่ามือที่ลอยมาจะชนหน้าทันควัน

"พี่นะพี่ ทำงี้ได้ไง คิดว่าตัวเองมีเก้าชีวิตเหมือนแมวดำหรือไง ถึงกล้าไปลองดีกับพวกอันธพาลนะหา!"

"ก็พี่เห็นว่าพวกมันไม่น่าจะจับได้นี่นา >_<"

"อย่ามาพูด ก็ครั้งแล้วที่พี่ทำอะไรไม่ปรึกษาฉันนะ เกิดเรื่องแบบนี้ แล้วถ้าพวกมันยกพวกมาฆ่าพี่จะทำไงเนี่ย"

"ไม่ขนาดนั้นหรอก พวกนั้นมันก็แค่กลุ่มมาเฟียในมหาวิทยาลัย ถ้าเราหาเงินไปชดใช้พวกมันได้ก็จบ"

"จบเห่นะสิไม่ว่า นั่นละเรื่องใหญ่ เราไม่ใช่มหาเศรษฐีนะ จะได้มีเงินถึงเงินถึงไปใช้หนี้มาเฟีย >O<"

"มันให้เวลาเราสามวันเองนะ"

"ฮึ้ย แล้วมันเรียกเท่าไร"

"สามหมื่น"

"O_O!"

เพี้ยว พ้าววว!!

พุดจบไข่มุขก็ระเบิดโอดหลบฝ่ามือกรงเล็บนางเสือดาวอีกรอบ

"อ๊อ ฉันอยากจะบ้าตาย พี่เตรียมตัวให้พวกมันมาล้างหนี้ได้เลย สามหมื่นนะ ไม่ใช่สามร้อย ใครจะหาได้ทันภายในสามวัน"

"ฮึ้ย แล้วจะทำงี้ล่ะทีนี้ >_<;;"

"แล้วฉันจะทำงี้เด็กเฒ่าไปให้ เจ้าพี่บ้า!"

"ฮือออ TAT ไข่มุข พี่ยังไม่อยากตาย"

"เฮอะ!"

1 ตกเหยื่อ

"เออละ คราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายและครั้งสุดท้ายที่ฉันจะช่วยพี่ด้วยวิธีนี้นะ"

"รับทราบ" พี่ไขต้มยกมือตะเบ๊ะให้อย่างเคร่งครัด

"ยังไม่รู้เลยว่าแผนการจะไปได้สวยหรือเปล่า"

ฉันล่ะกลุ่ม ถ้าไม่คิดว่าเหลือกันอยู่สองคนนะ แม่จะปล่อยให้โดนมาเพียผ่าหมากซะให้เซ็ด --^ ขยันสร้างปัญหามาให้ฉันซวยจริงๆ ให้ตายเถอะ! ตอนนี่ฉันเลยต้องมาทำตัวลึบๆ ล่อๆ อยู่แถวย่านถิ่นคนมีกะตังค์ เป้าหมายที่จะกระทำ ก็น่าอดสู้อย่างนัก เนื่องด้วยฉันเชี่ยวชาญด้านการเล่นกลด้วยมือที่ที่สุด ดังนั้นมือฉันจึงเบาและไวมากเกินกว่าที่ใครจะจับได้ไล่ทัน และนั่นทำให้ฉันต้องมีความคิดเสี้ยมคุกกี้เสี้ยมตะรางหวังหาเงินทางลัดด้วยการล้วงกระเป๋า TAT อยากร้องให้ไว้อาลัยให้ชีวิตตัวเองพระเจ้ากัลณ์แก๊งค์ช้านน~ TOT

ฉันเตรียมแผนล่วงหน้ามาเป็นอย่างดี แต่ก่อนอื่นต้องมองหาเหยื่อที่ทำทางจะพกเงินในกระเป๋ามาหนักๆ ก่อน <'(--) (--) '>

ป็นนนนน!!!

"เฮ้ย"

บ้าเอ๊ย! รถยี่ห้อหรูสีแดงแปริ๊ดบีบแตรลั่นแถมเกือบเฉี่ยวฉันด้วยความเร็วสูง ขับรถประสาอะไรเนี่ย >< คิดว่าถนนนี่พ่อตัวเองสร้างมาฟรีโงะ ขนาดฉันเดินเลียบฟุตบาทยังเกือบถูกเสยไปกลางถนน กระโดดหลบแทบไม่ทัน --^^

รถจอดตรงหน้าร้านคาราโอเกะสุดหรูที่ติดกับห้างสรรพสินค้าชื่อดัง เจ้าของรถเปิดประตูลงมา ผสมสีทองเด่นสะทอนแสงแดดยามบ่ายมาแต่ไกล ขนาดใส่แว่นกันแดดสีดำสนิทเอาไว้อ ฉันยังประเมินได้ว่าหมอนี่หน้าตาหล่อมาก แถมยังรวยไม่ธรรมดา เพราะแค่เห็นรถที่ใช้ก็เดาได้แล้ว

"พี่ว่าเอาไอ้หมอนั้นเลยมะ รถคันนั้นก็ล้านก็ไม่รู้ ถ้าเราแบ่งเงิน

||

เขามาใช้บ้าง ขนหน้าแข็งคงไม่ร่วงหรอก เนอะ?" พี่เข้ตัมสนับสนุนทันที
 เอละ ฉันตกใจแล้วว่าเหี้ยอดวงซวยของฉันต้องเป็นนายคนนี่!
 ฉันบอกให้พี่เข้ตัมกลับไปรอที่บ้านเพราะอยู่แถวนี้จะเกะกะ
 ซะเปล่าๆ เดี่ยวฉันจะทำภารกิจไม่สะดวก จากนั้นฉันก็เดินตามเขาไป
 ด้านใน เห็นเขากำลังเจรจาเรื่องเช่าห้องคาราโอเกะอยู่ ฉันจึงแกล้งเดิน
 เข้าไปใกล้ๆ หวังหาจังหวะ ประจวบกับเขาถอดแว่นออกแล้วหันมาพอดี
 ใจ้ พระเจ้า หมอนี่หล่อเกินกว่าที่ฉันคิดอีก หน้าตาเขาอินทรีนด
 เหมือนหนุ่มญี่ปุ่นเลยละ จะทำบาปกับคนหล่อขนาดนี้ ชักคิดหนัก >_<;;
 "คุณซีต้าขอจองสองชั่วโมงเลยໄໝ້ยะะ งั้นเอาเป็นห้องเดี่ยวชั้นสาม
 มั้ยคะ"

"ผมอยากได้ห้องคู่รักซะ"

ฉันที่กำลังเงี่ยหูฟังรับประเมินสถานการณ์ ดูท่าแล้วเขาคงนัดแฟน
 มาละสิถึงได้เลือกห้องแบบนี้

"แต่ตอนนี้ห้องคู่รักเต็มนะคะ คงต้องรออีกชั่วโมงถึงจะมีห้องว่าง"
 "งั้นผมจะรอ"

เออแฮะ แปลกดี ยิ่งอุตสาห์จะนั่งรอเพื่อห้องนั้น เป็นฉันนะห้อง
 ไหนก็เหมือนกันนะแหละ แต่มีไม้ค้กับเพลงก็พอแล้วมั้ง ว่าแต่แฟนเขา
 ทำไมไม่มาด้วยกันล่ะเนี่ย ฉันเห็นซีต้าเดินไปนั่งรอตรงที่นั่งหน้าร้าน ฉัน
 เลยแอบเดินตามไปนั่งใกล้ๆ อยู่ๆ เสียงโทรศัพท์ของเขาก็ดังขึ้นพอดี และ
 ฉันก็แอบฟังอีกเช่นเคย มารยาทที่มีขอพับเข้ากรุฝังเก็บไว้ชั่วคราว
 ปฏิบัติการสอดรู้เริ่ม ณ บัดนี้ ฉันกางหูเพื่อรับเรดาร์เต็มพิกัด แคตๆ...
 c(-_-)D~~~

"ว่าไงเซน นายมีอะไร"

ฉันพยายามเอียงตัวฝั่งหูให้เต็มที่ หมอนี่ก็เหมือนรู้ พุดซะเบา
 เหมือนกระซิบให้แมลงหวี่ฟัง -*-

"อืม ไม่เป็นไรหรอกน่า ฉันแค่มาร้องเพลงฆ่าเวลา นายไม่ต้อง
 ห่วงหรอก"

แทบจะไม่ได้ยินเลยแฮะ สงสัยต้องขยับไปใกล้กว่านี้อีกนิด ฮึบบบ~

"ฉันก็อยู่ร้านประจำนั่นแหละ พวกนายไม่ต้องมาหอรอก แค้โดนถอนหมั้น ฉันไม่ฆ่าตัวตายหอรอกน่า"

โหยว 〇_〇 ทำจะได้ฟังเรื่องเด็ดสะะ หล่อเป็นไอคอลลทีนขนาดนี้ ยังโดนสาวถอนหมั้นหรือเนี่ย ไม่น่าเชื่อ

"ยะๆ ทำไมฉันจะชอบร้องคาราโอเกะบ้างไม่ได้วะ นายไม่ต้องมาห่วงเกินไปน่า ฉันบอกแล้วไงว่ายังไงก็จะตัดใจจากเขา ก็แค่มานั่งส่งท้ายให้ตัวเองนิดหน่อย มันคงไม่มีอะไรแยะไปกว่านี้อีกแล้วน่า เชื่อหอะ"

ฉันกระเถิบมาจนสุดทาง และไม่ได้ตั้งใจจะทำให้เขารู้ตัวเลยถ้าไม่มีหมาตัวโตวิ่งมาตะปบฉัน

โส่งงงงงง!

"กรี้ดดด"

หมาขนฟูสี่ขากระโดดเข้าใส่ฉัน เป็นเหตุให้ฉันที่นั่งอยู่หลังซีต้าหงายตึงไปทับเขาเต็มๆ แล้วนั่นก็เป็นโอกาสขลุมนูที่ฟ้าประทาน ฉันแอบล้วงมือไปที่เสื้อแจ็กเก็ตตัวนอกของเขาทันที เมื่อรู้สึกว่ามีมือหยิบอะไรได้ฉันก็เอามันเข้าช่องลับในแขนเสื้ออย่างที่ใช้กับกลไฟ

"ลูกไปได้แล้ว ฉันหนัก"

อ้อ ฉันที่ปรับสติเข้าสู่ปัจจุบันได้แล้วรีบดันตัวขึ้นยืน เลยได้เห็นซีต่านอนก้มหน้าติดพื้นอยู่ ท่าเมื่อกี้คงไม่สวยเลยสิเนี่ย ก็ฉันดันล้มลงไปซีหลังเขาเต็มที่เลย >_< แหม อย่างกับเล่นซีม้าส่งเมือง แหะๆ

"ขอโทษนะคะ คือฉันไม่ได้ตั้งใจ"

ฉันแก้งขอโทษกลบเกลื่อนเป็นการใหญ่ พอดีกับที่พนักงานสาววิ่งมาจับสุนัขตัวนั้นไว้

"ต้องขอประทานอภัยด้วยนะคะ พอดีว่าสุนัขตัวนี้เป็นของลูกสาวเจ้าของร้านนะคะ เธอเอามาฝากชั่วคราว มันทำจะชอบน้องนะคะถึงได้วิ่งมาหา ใม่้ยแรมโบ้ ^^"

พนักงานสาวหันไปถามเจ้าหมาขนฟู ซึ่งมันก็ตอบรับเหมือนพูดได้แต่ฉันนี่สิ ไม่ถูกกับสิ่งมีชีวิตขนฟูตัวใหญ่แบบนี้อย่างแรง ตอนเด็กเคยเจอหมาในหมู่บ้านวิ่งไล่กัดจนฉันเป็นโรคกลัวหมาไปเลย >_<

"ไม่เป็นไรค่ะ แหะๆ"

ฉันว่าฉันรีบซึ่งก่อนที่ซีต้าจะรู้ว่าของหายดีกว่ามั๊ย เพราะฉันเห็น
เขาปิดฝุ่นตามเสื้อผ้าแล้วก็เริ่มทำหน้าสงสัยเหมือนรู้อะไรบางอย่าง >_<;;

"ฉันว่าหมดเรื่องแล้ว ขอตัวก่อนนะคะ"

"อ้าว แล้วไม่จองห้องแล้วเหรอกะน้อง"

จะจองทำตำรวจะอะไรละคะ เวลานี้ขอเผ่นก่อนลูกเดียว >_<

"อ้อ ไม่ดีกว่าค่ะ เอาไว้ฉันมาร้องใหม่วันหลัง พอดีนี่ก็ขึ้นได้ว่าติด
ธุระ แหะๆ"

"แต่ว่าวันนี้มีโปรโมชันร้องหนึ่งชั่วโมงแถมฟรีสองชั่วโมงนะคะ"

โปรบ้าอะไรซื้อหนึ่งแถมสอง อย่างจิ้งร้านไม่เจิงเหรอนี้แล้วนี่
จะถ่วงเวลาฉันอีกนานมั๊ยยะ เดี่ยวหมอนันน์รู้ตัวเข้าจริงๆ ฉันตายเลย
นะเพี้ย โอ้ย เสียวลีนปี >_<;;

"เอ่อ ไม่ค่ะ พอดีต้องรีบไป"

"เดี๋ยวสิเธอ จะรีบไปไหน อยู่คุยกันก่อนสิ" ซีต้าบอก "ไม่เป็นไร
ครับ ทางนี้เดี๋ยวผมจัดการบอกให้เธอจองห้องเอง"

ซีต้าบอกกับพนักงานด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม พอหล่อนเดินลับตาไป เขาก็
เดินอย่างสามชุกเข้ามาประชิดฉันทันที ซวยแล้วใจ ออย่าบอกนะว่างวด
นี้ฉันทำบาปแล้วกรรมตามสนองทันควัน TAT

"มีอะไรเหรอก"

"เธอเอาของฉันไปไซ่มั๊ย"

กรี๊ด ว่าแล้ว หมอนันน์รู้ตัวจริงๆ ด้วย ซวยเลยทีนี้ จะทำไงดียัยไซ่ตุ่น
>_<

14

"อะ...ของอะไร ฉันไม่รู้เรื่อง ฮือออ TOT แม่คะ ออย่าเพิ่งเป็นอะไร
ไปนะ หนูจะรีบไปเดี๋ยวนี ขอร้องเถอะค่ะ >~< ฉันต้องรีบไปเยี่ยมแม่ที่
โรงพยาบาล"

เออ เอากับฉันสิ ยังอุตส่าห์ตีหน้าเศร้าเล่าความเท็จได้อีก พอเห็น
จิ้งหะฉันก็ทำเนียนจะเดินไป แต่ว่าเหมือนเดินย่ำอยู่กับที่เลยแฮะ พอหัน
ไปมองก็ต้องยิ้มแหยเมื่อเห็นว่ามีมือพญามารเกี่ยวคอเสื้อฉันอยู่ T_T

"ถ้าเธอไม่รู้เรื่องแล้วทำไมต้องรีบหนี แถมยังทำท่ามีพิรุณอีก =_="

ซีตัวยังกดคันฉันไม่เลิก ดูท่าเขาจะมั่นใจมากกว่าฉันเนี่ยแหละขโมยของของเขา ซึ่งมันก็จริง ฮือออ T_T (หนูไม่ได้อยากทำนะ มันจามเปนนน TOT)

"เอาแหวนของฉันคืนมาก่อนที่ฉันจะส่งเธอให้ตำรวจ"

"แหวนอาร้ายยย นายมีหลักฐานอะไรมาหาว่าฉันขโมยแหวนนายไป >O<;;"

ฉันเถียงไปอย่างหน้าด้านๆ โฮกกกก พระเจ้าคงไม่เข้าข้างคนดีที่ร้อ่านอยากทำชั่วใช่ไหม โทกเท่าไรถึงไม่มีใครเชื่อ ไข่ตุ๋นผัดไปแล้ววรวว TOT

"ก็ก่อนที่ฉันจะเดินเข้าร้าน ฉันเพิ่งเอามันขึ้นมาดู จากนั้นก็เก็บใส่กระเป๋าเสื้อแจ็กเกต หลังจากนั้นเธอก็ล้มทับ ถ้าเธอไม่ได้เอาไปแล้วแหวนมันจะหายไปได้อย่างไร"

"นายดูดีหรือยัง ไม่แน่มันอาจจะกระเด็นหล่นอยู่แถวนี้ก็ได้"

"ฉันมองหาแล้ว แต่บริเวณนี้ไม่มีแหวนฉัน เธอน่าจะสงสัยที่สุด"

เงอะ! ความจริงฉันไม่อยากจะทำแบบนี้เลย แต่ชีวิตพี่ชายฉันก็สำคัญ นายอโหสิให้ฉันเถอะนะ ชาติหน้าฉันจะเกิดเป็นวัวมาไถนาชดใช้ให้นาย TAT วิธีเอาตัวรอดของฉันก็ต้องตอนนี้ละ!

"นั่นไง! แหวนนาย มันตกอยู่ตรงขาเก้าอี้นั่น"

ฉันแก้งชีบีชีเบ้ไปตรงจุดได้เก้าอี้ ซีตั้มองตาม ฉันไม่รอช้า ไส้เกียร์หมาโกยทันที พอเขารู้ตัวว่าโดนหลอกก็วิ่งตามออกมานอกร้าน ฉันวิ่งไปปาดเหงื่อไป อะไรจะมันส์หยดตึงขนาดนี้ TTOT;;

"หยุดนะยัยหัวขโมย ถ้าจับได้เธอตายแน่"

ถ้าหยุดฉันก็พ่ายเดอะพี่น้องงง TOT ฉันวิ่งทะลุเข้าซอยแคบพร้อมกับหันไปคว้างขยะให้ล้มขวางซีตั้มที่วิ่งตามมา เหมือนฉากลูกหนี้หนีเจ้าหนี้ในหนังฮ่องกงยังงัยงั้น เงินหลงถ้าผ่านมาเห็น เรียกฉันเข้าไปเคลบทนนำได้นะ โฮกกก >_<;; วิ่งสู้พัดห่าภาครีเมกมาแล้ว ชื่อตอนน้องตุ๋นวิงพัดพัดขาใหญ่ใส่ซังเต (ชื่อตอนยังหลอนได้อีก = =;)

โอ้ ๐_๐ ไม่นะ ฉันวิ่งเข้ามาในซอยต้นไต้เงาะ ใจจริง ๆ เลย ซีต้า ที่วิ่งหอบแฮกๆ ตามมาจนทันจับแขนฉันไว้ก่อนที่ฉันจะปีนกำแพงสูงสอง เมตรตรงหน้าหนีไป

"หมดทางแล้วสินะ ยัยหัวขโมย"

"ฮึ้ยยย ปล่อยฉันนะ"

"ไม่ต้องพูดมาก ไปหาตำรวจด้วยกันเลย"

แว้! >< ซีต้าลากฉันให้เดินตามไปอย่างไม่คิดสงสาร ฉันทั้งคืน ทั้งรุ่งก็งัดโดนลากไปเหมือนนางเอกเรื่องจำเลยเลิฟตอนโดนนายหัวลาก เข้ากระท่อม (มีด้วยเหรออ) แต่โดนลากเข้าคุกค่ะ ขมขื่นกว่ากันเยอะ TOT โสภกกกก

"เดี๋ยวกู คินให้ก็ได้ นายปล่อยฉันไปเถอะนะ"

ซีต้าหยุดลากพร้อมกับหันมาประจันหน้ากับฉัน โดนสายตาเย็นชา มองแล้วมันเสียวสันหลังชะมัดเลย ฉันค่อยๆ ล้วงแหวนเพชรวงนั้นออกมา โอ้โฮ ๐_๐ เพิ่งจะเห็นชัดๆ แสงกะรัตระยิบระยับทึมตาเขียว ที่กะรัตกันเนี่ย ถึงว่า หมอนี่เลยต้องตามล่าตามทวงสุดขอบฟ้าขนาดนี้ ><

"เอาคืนมา แล้วฉันจะไม่เอาเรื่องเธอ"

ฉันยื่นแหวนไปให้เขาอย่างสำนึกผิด แต่ว่าจู่ๆ หน้าพี่ไซตัมก็ลอยมา เขามีเลือดเต็มไปหมดเหมือนโดนทำร้าย ไม่นะ ถ้าพี่ชายฉันตายเพราะ ฝีมือมาเฟียแล้วฉันจะอยู่ยังไง ความเห็นแก่ตัวทำให้ฉันชักมือกลับมา ซีต้า เห็นดังนั้นเลยทำหน้าที่ไม่พอใจ ดูได้จากคิ้วที่ขมวดเป็นปมสามชั้น

"ตกลงเธอจะไม่คืนไซมัย"

ฉันมองหน้าเขา ความคิดชั่วร้ายแล่นขึ้นมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

"ฉันขอโทษ"

พูดจบฉันก็คว่ำแหวนเพชรเข้าปากทันที ซีต้าเห็นก็ทำหน้าตกใจ เขาปรีเข้ามาบีบคอฉันให้คายมันออก อักๆ >< แต่ว่าฉันกลับกลืน บางอย่างผ่านลำคอลงไปแล้ว ซีต้าเบิ่งตาโตทันที

"ยัยหัวขโมย เธอกลืนแหวนของฉันลงไปแล้วเหรออ"

"(T_T) (_ _)"

